

Volgnummer van de kamer 52/253B/2016
Datum van uitspraak <i>25/02/2016</i>
Rolnummer 2015/416/B
Repertoriumnummer 2016/ VON- EVT

Niet aan te bieden aan de ontvanger

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

Vonnis

253e B kamer
Familierechtbank

Aangeboden op
Niet te registreren

bijlage:
1 verzoekschr.

**Verzoek erkenning buitenlandse geboorteakte (Florida - VS) en verzoek
erkenning buitenlandse rechterlijke beslissing over het vaderschap en
geboorteakte -**

Geboorte na draagmoederschap - wensvader genetisch verwant

**Artikel 27, 23, 62, 18 en 21 WIPR -
Artikel 22, 23 en 25 WIPR**

INZAKE:

De heer **M. [REDACTED]** van Belgische nationaliteit, geboren op **[REDACTED]**
1948 te Gent, wonende te 98000 Monaco, **[REDACTED]** en woonstkeuze
doende bij zijn advocaat te 1701 Itterbeek, Poverstraat 24

Verzoeker,
die verschijnt in persoon en wordt bijgestaan door zijn advocaat: Mter.
Sabine de CONINCK van NOYEN, Poverstraat 24 te 1701 Itterbeek

* * *

Na beraad op 5 oktober 2015 spreekt de Rechtbank volgend vonnis uit:

De rechtbank houdt rekening met volgende procedurestukken:

- het Inleidend éézijdig verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 20 maart 2015 met bijhorend stukkenbundel, meegedeeld aan het openbaar ministerie op 30 maart 2015,
- het schriftelijk advies van het parket van 11 juni 2015;

Op 5 oktober 2015 werden gehoord in raadkamer van de 253e kamer van de familierechtbank, de verzoeker in persoon en zijn in hun verklaringen en pleidooi en de heer J. Vanaudenhoven, substituut procureur des Konings in zijn advies met mogelijkheid tot repliek door partijen; De stavingstukken werden neergelegd, de debatten werden gesloten en de zaak werd in beraad genomen.

* * *

1. Situering van de feiten en de vordering.

1.

De vordering heeft betrekking op de erkenning van een buitenlandse geboorteakte, in ondergeschikte orde de erkenning van een buitenlandse rechterlijke beslissing in verband met de afstamming en de geboorteakte van het kind.

Verzoeker vordert:

- Te zeggen voor recht dat de Amerikaanse geboorteakte van [REDACTED] geboren te Miami op 17 juli 2014, erkenning geniet in België;
- Voor zover als nodig, tevens erkenning te verlenen aan de beslissing van de rechtbank te Miami op 17 juli 2014;
- Te zeggen voor recht dat FOD Buitenlandse zaken deze geboorteakte dient in te schrijven en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Destelbergen deze geboorteakte vervolgens dient over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand;
- Het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en met uitsluiting van het recht op borgstelling;

2.

Verzoeker heeft de Belgische nationaliteit. Hij is gehuwd met mevrouw [REDACTED]. Hij is woonachtig te Monaco en was in België laatst ingeschreven te Destelbergen.

Verzoeker zet uiteen dat hij de vader is van het kind [REDACTED] geboren op 7 juli [REDACTED] in Miami (US) uit een ongehuwde draagmoeder. Het kind werd volgens hem verwekt door in-vitro fertilisatie waarbij de eicel van een anonieme donor werd bevrucht door het sperma van verzoeker. Het embryo werd ingeplant bij een ongehuwde draagmoeder mevrouw [REDACTED] S. Deze droeg en baarde het kind en is er de niet-genetische

moeder van. Volgens verzoeker sprak de rechtbank van Miami (Florida) op 29 juli 2014 een vonnis uit waarbij hij wordt erkend als de wettelijke en biologische vader en mevrouw [REDACTED] als de wettelijke draagmoeder van het kind. Het vonnis beval er een geboorteakte zou worden opgesteld waarin die gegevens worden opgenomen en verzoeker dus vermeld wordt als vader zijn zoon en waarbij de zoon de naam zal dragen [REDACTED]. Die geboorteakte werd vervolgens opgesteld.

3.

De stukken die worden voorgebracht betreffen de zogenaamde geboorteakte, het vonnis van de rechtbank van Miami, de mails met de Belgische ambassade te Parijs, de FOD Buitenlandse zaken en de dienst bevolking van de gemeente Destelbergen, en een uittreksel van het rijksregister van verzoeker.

De rechtbank merkt op dat verzoeker geen stukken bijbrengt over de wijze waarop het kind werd verwekt, noch over eventuele afspraken die daarover al dan niet zouden zijn gemaakt met mevrouw [REDACTED]. Evenmin worden stukken bijgebracht over de nationaliteit van mevrouw D. [REDACTED] en over haar burgerlijke stand. Tot slot wordt ook geen uittreksel bijgebracht van de relevante wetgeving van Florida (VS), noch wordt er enige uitleg over gegeven.

4.

Het stuk in verband met het vonnis van de rechtbank van Miami-Dade, Florida, betreft een eensluidend verklaard afschrift van het vonnis (in origineel), met apostille conform het Verdrag van Den Haag en beëdigde vertaling in het Nederlands.

Het vonnis draagt de titel "gedeeltelijk eindvonnis tot vaststelling van het vaderschap". Er wordt verwezen naar het horen van de raadslieden, onderzoek van het verslag van DNA-test, het verzoekschrift en het voor de zaak relevante dossier en hoofdstuk 742 van de Florida Statutes.

De beslissing luidt verder als volgt:

"1. De rechtbank is bevoegd voor de materie en voor de partijen. Het graafschap Miami-Dade is het juiste rechtsgebied.

2. Een minderjarige kind is het voorwerp van deze procedure, te weten [REDACTED] geboortedatum 7 juli [REDACTED]. Het DNA-testverslag van AnyLabTestNow van 23 juli 2014 stelt dat de waarschijnlijkheid van vaderschap voor de eiser gebaseerd op de testresultaten van een DNA-analyse 99,99999% bedraagt.

3. De elser [redacted] wordt hierbij als de wettelijke en biologische vader van het minderjarige kind erkend. Verweerster, [redacted] is de wettelijke en draagmoeder van het minderjarige kind. Partijen gebruikten een eiceldonor en in-vitrobevruchting om het minderjarige kind te verwekken.

4. Deze rechtbank is bevoegd voor het minderjarige kind: a) De Verenigde State is het land van verblijf van het kind; b) De Staat Florida is de thuisstaat van het kind voor de doeleinden van de Eengemaakte Wet inzake het rechtsgebied en de handhaving van het hoederecht over kinderen de Wet tot voorkoming van ontvoering door ouders; en c) De Staat Florida onderhoudt de meest betekenisvolle contacten met het kind en is het meest geëigende forum voor de behandeling van het omgangsrecht.

5. De Afdeling Bevolkingsstatistiek wordt opgedragen een nieuw geboortecertificaat voor het minderjarige kind op te stellen waarin [redacted] wordt geïdentificeerd als de "Moeder" en [redacted] als de Vader en waarin de achternaam van de vader aan het minderjarige kind wordt toegekend, dat de naam [redacted] al dragen.

6. De rechtbank behoudt zich de bevoegdheid over de zaak en de partijen voor om de overige kwesties te behandelen in de pleidooien en voor handhaving.

Gedaan en bevelen in raadkamer, graafschap Miami-Dade, Florida, 29 juli 2014."

Het stuk bevat onderaan de vermelding dat kopies werden afgegeven aan de raadslieden voor de vader en aan het raadslid voor de moeder.

5.

Het stuk dat wordt voorgebracht als geboortecertificaat betreft een origineel, uitgegeven op 14 augustus 2014, met apostille conform het Verdrag van Den Haag en beëdigde vertaling.

Het vermeldt de informatie betreffende het kind met de naam [redacted], geboren op 7 juli [redacted] te Miami Beach, Miami-Dade County. Het vermeldt de volgende informatie betreffende moeder: [redacted] geboren op 13 juni [redacted] te Brazilië. Tot slot vermeldt het de volgende informatie over de vader: [redacted]

6.

Omdat verzoeker woonachtig is te Monaco, verzocht hij de Belgische ambassade te Parijs om het kind in te schrijven, met de bedoeling naderhand de Belgische nationaliteit te bekomen en de geboortecertificaat te kunnen laten overschrijven.

De Belgische ambassade te Parijs nam blijkens de voorgelegde mails het standpunt in dat in de huidige stand van zaken het wettelijk vaderschap van de heer [REDACTED] naar Belgisch recht niet bewezen was. Daarbij werd in vraag gesteld wat de nationaliteit van de moeder was (Brazilliaans of niet, gezien haar geboorteplaats), en dat er eerst moest worden nagegaan of er al dan niet een wettelijk vaderschap vaststaat, bijvoorbeeld door huwelijk van de moeder. Er werd op gewezen dat wanneer dit niet het geval zou zijn, of als dat vaderschap zou verdwijnen en op de daartoe wettelijk voorziene wijze, verzoeker het kind dan zou kunnen erkennen in overeenstemming met de regels van het Belgische recht. (mailbericht van 26 augustus 2014).

De FOD Buitenlandse zaken nam het standpunt in dat het Amerikaans vonnis niet van rechtswege kan erkend worden gelet op de problematiek van het draagmoederschap, en dat de FOD Buitenlandse zaken zich gezien het juridische vacuüm omtrent draagmoederschap of kinderen geboren uit draagmoederschap, zich genoodzaakt zag om geen enkel rechtsgevolg toe te kennen aan de buitenlandse documenten die in dat kader worden opgemaakt, zoals geboorteakte en vonnissen. (mailbericht van 6 maart 2015)

7.

Verzoeker verzocht ook de dienst bevolking van de gemeente Destelbergen, laatste woonplaats van verzoeker in België) om over te gaan tot overschrijving van de geboorteakte. Deze besliste, met verwijzing naar het advies van de FOD Buitenlandse zaken, dat er onvoldoende bewijzen zijn over de afstamming van het kind (mailbericht van 9 maart 2015).

Vervolgens heeft verzoeker huidige procedure ingeleid.

8.

Verzoeker argumenteert dat de voorwaarden inzake erkenning uit Belgisch recht zijn nageleefd en dat hij het kind ook naar Belgisch recht kan erkennen. De rechtbank merkt daarover op dat verzoeker niet concreet ingaat op de voorwaarden voor een vaderlijke erkenning naar Belgisch recht. Evenmin verduidelijkt hij uit welke handeling en/of welk stuk de vaderlijke erkenning door hemzelf zou moeten blijken, noch de daartoe vereiste toestemming van de moeder (zie artikelen 319, 315 -317, en 329bis BW).

Verder argumenteert verzoeker dat de erkenning van het kind door hem op geen enkel gebied indruist tegen de internationale openbare orde, en de geboorteakte niet in het buitenland werd opgesteld enkel en alleen om de toepassing van het Belgische recht te omzeilen, aangezien het kind daar werd geboren en de geboorte daar diende te worden aangegeven. De

discussie over het draagouderschap is volgens verzoeker niet relevant gezien aangetoond is dat hij effectief de biologische vader is.

9.

Het openbaar ministerie haalt in het schriftelijk advies aan dat betrokkene zijn vordering nog verder dient toe te lichten aan de rechtbank ter zitting, maar hier geen reden te zien om zich te verzetten tegen de erkenning van de betreffende geboorteakte, zeker indien het bewijs voorligt van de biologische verwantschap tussen verzoeker en het kind. Bij het mondeling advies ter zitting werd aangehaald hier geen verontrustende elementen te zien die de gevorderde erkenning zouden moeten tegenhouden.

2. Bespreking.

De bevoegdheid van de rechtbank.

10.

Inzake de erkenning van een buitenlandse akte in België, voorziet artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) van 16 juli 2004 principieel in een erkenning zonder dat er beroep moet worden gedaan op enige procedure.

Verder stelt hetzelfde artikel dat ingeval de overheid welgelt de geldigheid van de akte te erkennen, beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Ger.W. betreft. Nu verzoeker om de erkenning van een buitenlandse geboorteakte verzoekt en dit de staat van personen raakt, is dit hier het geval (zie artikel 572bis, 1° Ger.W.).

Dergelijk beroep moet dan worden ingesteld overeenkomstig de artikelen 23 en 24 WIPR. Artikel 23§3 WIPR voorziet in een eenzijdige procedure op verzoekschrift, zoals bedoeld in artikel 1025 en 1034 Ger.W.. In deze zaak is de procedure inderdaad ingeleid bij éénzijdig verzoekschrift.

Gezien verzoeker geen woon- of verblijfplaats heeft in België, mag hij de vordering inleiden voor de familierechtbank te Brussel, conform artikel 23§2 WIPR.

Betrokkene deed ook keuze van woonplaats binnen het rechtsgebied van deze rechtbank, zoals vereist in artikel 23§3 WIPR.

11.

Verzoeker vordert ook, "voor zoveel als nodig", de erkenning van een buitenlandse rechterlijke beslissing.

Elke persoon die er belang bij heeft kan conform artikel 22§2 WIPR overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 WIPR doen vaststellen dat de beslissing al dan niet, geheel of gedeeltelijk moet worden erkend. De erkenning verleent rechtskracht aan de buitenlandse beslissing.

Gelet op de samenhang met de vordering tot erkenning van een geboorteakte, acht de rechtbank zich ook voor deze vordering bevoegd.

12.

De beslissing die de rechtbank neemt op grond van artikel 27 - 23 WIPR en/of 22 - 23 WIPR heeft een declaratief karakter, en dringt zich op aan alle Belgische overheden, met inbegrip van de FOD Buitenlandse zaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van de (laatste) woonplaats. Zij kunnen dan desgevallend niet meer beslissen tot weigering van inschrijving in het bevolkingsregister of vermelding of overschrijving in de registers van de burgerlijke stand op grond dat niet zou voldaan zijn aan de voorwaarden van respectievelijk art. 27§1 of 24 en 25 WIPR. (Zie ook artikel 31 WIPR).

Het zal desgevallend wel nog steeds aan de FOD Buitenlandse zaken toekomen om na te gaan of er, mede in functie van huidige beslissing die moet gerespecteerd worden, voldaan is aan de voorwaarden van artikel 35 e.v. van het Consulaire Wetboek. Het komt de rechtbank in het kader van huidig geding niet toe om daarover te oordelen.

De ontvankelijkheid.

13.

Verzoeker heeft de hoedanigheid en het vereiste belang bij de ingestelde vorderingen. De vorderingen werden tevens op regelmatige wijze ingesteld.

De gegrondheid.

Erkenning van een authentieke akte en/of erkenning buitenlandse rechterlijke beslissing?

14.

Het WIPR voorziet in een verschillend erkenningsregime voor respectievelijk een buitenlandse authentieke akte of een buitenlandse rechterlijke

beslissing. Men moet de specifieke omstandigheden die het opstellen van de geboorteakte voorafgingen, bekijken om te bepalen wat het voorwerp van het onderzoek moet zijn.

Is het vonnis een loutere machtiging om de geboorteakte op te stellen, dan zal het regime van de erkenning van authentieke akten moeten worden gevolgd. Dit is vervat in artikel 27 WIPR. Een conflictenrechtelijke controle wordt daarbij opgelegd. De rechtsgeldigheid van de akte moet worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht. Artikel 62 WIPR duidt voor de vaststelling van het vaderschap of moederschap van een persoon, het recht aan van de staat waarvan deze de nationaliteit heeft. In deze zaak zou dat dan voor het vaderschap het Belgische recht moeten zijn. Bij gebreke aan enig stuk waaruit de nationaliteit van de moeder blijkt, zou de rechtbank vooralsnog niet kunnen bepalen aan welk recht dit zou moeten getoetst worden. Ook moeten de geboorteakten worden getoetst aan de artikelen 18 (wetsontduiking) en artikel 21 WIPR (openbare orde-exceptie).

Indien het vonnis daarentegen daadwerkelijk een afstammingsband creëert en de redactie van de akte oplegt en de opmaak zelf nog slechts een formaliteit is, moet het regime van de erkenning van een buitenlandse rechterlijke beslissing worden gevolgd. Dit is vervat in artikel 22 WIPR, waarbij voor de gronden tot weigering van de erkenning rekening moet worden gehouden met artikel 25 WIPR en in het bijzonder met de openbare orde en wetsontduiking).

(Zie L. PLUYM, Draagmoederschap, in Bibliotheek Burgerlijk Recht en Procesrecht Larcier, Brussel Group Larcier NV 2014, p. 115 e.v. nrs 226 - 227 en nrs. 229 -233; L. PLUYM, Draagmoederschap naar Belgische en Nederlands recht, Familie & Recht, mei 2015, nr. 84. De auteur haalt aan dat op bv. Californische geboorteakten het regime van erkenning van buitenlandse rechterlijke beslissingen van toepassing is, anders dan bv. Oekraïense en Indische geboorteakten, waar geen rechter in tussenkomt).

15.

Uit de voorgelegde stukken en in het bijzonder de gebruikte formulering in het voormelde vonnis van de rechtbank van Miam-Dade, blijkt afdoende dat het juridische vaderschap van de heer ██████████ wordt vastgesteld of, anders gezegd, tot stand komt, door het oordeel van de betrokken rechtbank en dat hij ook als biologische vader te beschouwen is. De rechtbank heeft zich daarvoor gebaseerd op de resultaten van een DNA-onderzoek. Het is de rechtbank die vervolgens de redactie bepaalde van de nieuwe geboorteakte

en instructie gaf voor de opstelling van de nieuwe geboorte akte, met de gegevens van de vader erin vervat en aanpassing van de naam van het kind.

De betrokken rechtbank oordeelde eveneens dat mevrouw [REDACTED] de wettelijke moeder en draagmoeder is van het kind en dat haar gegevens moeten worden opgenomen in de nieuw op te stellen geboorteakte.

Eén en ander lijkt in overeenstemming met de bepalingen van Hoofdstuk 742 van de Florida Statues, in het bijzonder de bepalingen vervat in 742-16 (te raadplegen via de officiële website van de wetgever van Florida - www.leg.stat.fl.us/statutes). Deze bepalingen houden (heel kort samengevat) in dat de rechtbank het ouderschap bepaalt, waarbij het contract van draagmoederschap relevant is, evenals het genetisch ouderschap. De rechtbank beveelt dan het uitvaardigen van een nieuwe geboorteakte met de gegevens van de ouders daarin vervat.

In die omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat hier enkel en alleen een onderzoek naar de erkenning van de rechterlijke beslissing aan de orde is.

De over te leggen stukken met het oog op erkenning.

16.

Artikel 24 WIPR bepaalt welke stukken moeten worden overgelegd door de partij die een beroep doet op de erkenning van een buitenlandse rechterlijke beslissing. Bij gebreke aan overlegging van die documenten, kan de rechter een termijn voor de overlegging ervan bepalen, of gelijkwaardige documenten aanvaarden of, indien de rechter zich voldoende voorgelicht acht, van overlegging vrijstellen.

Verzoeker legt een eensluidend verklaard afschrift voor van het vonnis (in origineel), met apostille en beëdigde vertaling in het Nederlands, met onderaan de vermelding dat kopies werden afgegeven aan de raadsliden voor de vader en aan het raadslid voor de moeder. Ook wordt een origineel van de geboorteakte voorgelegd welke in uitvoering van het vonnis werd opgesteld, uitgegeven op 14 augustus 2014, met apostille en beëdigde vertaling.

Gelet op de aangebrachte apostille beantwoorden de documenten aan het vereiste van legalisatie conform artikel 30 WIPR.

De rechtbank acht zich op basis van deze stukken voldoende voorgelicht over de uitvoerbaarheid van de beslissing en kennisgeving ervan en acht het

eerste stuk gelijkwaardig aan een uitgifte, zodat er zich wat dat betreft geen voorlegging van andere stukken meer opdringt. Het voorgelegde eensluidend afschrift van het vonnis bevat geen enkele aanwijzing dat het vonnis op verstek zou zijn geweest, zodat zich ook geen voorlegging opdringt in verband met de gedinginleidende akte.

De weigeringsgronden voor erkenning.

17.

Artikel 25§1 WIPR voorziet op welke gronden de erkenning van een buitenlandse beslissing kan worden geweigerd, namelijk indien:

"1° het gevolg van de erkenning of van de uitvoerbaarverklaring kennelijk onverenigbaar zou zijn met de openbare orde; bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die aldus worden veroorzaakt;

2° de rechten van de verdediging zijn geschonden;

3° de beslissing alleen is verkregen om te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht, in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken;

4° zij, onverminderd artikel 23, § 4, overeenkomstig het recht van de Staat waar zij werd gewezen, nog vatbaar is voor een gewoon rechtsmiddel;

5° zij onverenigbaar is met een in België geweest beslissing of met een voordien in het buitenland geweest beslissing die in België kan worden erkend;

6° de vordering in het buitenland werd ingesteld na het instellen in België van een vordering die nog steeds aanhangig is tussen dezelfde partijen en met hetzelfde onderwerp;

7° de Belgische rechters exclusief bevoegd waren om kennis te nemen van de vordering;

8° de bevoegdheid van de buitenlandse rechter uitsluitend gegrond was op de aanwezigheid van de verweerder of van goederen zonder rechtstreeks verband met het geschil in de Staat waartoe die rechter behoort;

9° de erkenning of de uitvoerbaarverklaring in strijd zou zijn met de weigeringsgronden bedoeld in de artikelen 39, 57, 72, 95, 115 en 121."

Daarnaast mag conform art. 25§2 WIPR in geen geval de buitenlandse rechterlijke beslissing ten gronde worden herzien."

Strijdigheid met de openbare orde?

18.

De erkenning van de buitenlandse rechterlijke beslissing in kwestie zou hier voor gevolg hebben dat:

- ten eerste het moederschap zou vaststaan van de vrouw die van het kind bevallen is, ook al is zij niet genetische verwant met het kind nu er gebruik werd gemaakt van eiceldonatie;
- en ten tweede dat het vaderschap zou vaststaan van de man van wie het op grond van een DNA-verslag als wetenschappelijk bewezen voorkomt dat hij de vader is, bewijs dat in rechte werd geapprecieerd in een procedure waarbij de rechten van verdediging gerespecteerd werden.

De buitenlandse rechter heeft weliswaar mede rekening gehouden met voorafgaande afspraken tussen de vrouw en man in kwestie inzake draagmoederschap, maar de erkenning van de buitenlandse beslissing houdt op zich niet in dat de Belgische rechtsorde die voorafgaande afspraken inzake draagmoederschap goedkeurt of honoreert.

Tot op heden ontbreekt in België een specifieke regelgeving inzake draagmoederschap. Daaruit kan niet worden afgeleid dat de Belgische rechtsorde er zich kennelijk tegen zou verzetten dat de afstamming zou worden vastgesteld van het kind dat op die manier geboren is. Zeker wanneer die afstamming zoals hier op zich in overeenstemming is met het principe dat de vrouw die van een kind bevalt er de moeder van is, èn de vaderlijke afstamming beantwoordt aan de biologische realiteit en de betrokken man er ook de zorg voor opneemt.

Er is in die omstandigheden dan ook geen sprake van strijdigheid met de openbare orde in de zin van artikel 25§1, 1° WIPR.

Wetsontduiking?

19.

Wetsontduiking in de zin van artikel 25§1, 3° WIPR is voorhanden als de buitenlandse beslissing alleen is verkregen om te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht, in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken.

Een Belgische rechter had in deze, wat betreft de vaderlijke afstamming van verzoeker welke de Belgische nationaliteit heeft, het Belgische recht moeten toepassen, conform artikel 62 WIPR.

De vraag stelt zich of dit tot een andere resultaat zou hebben geleid. De rechtbank is van oordeel, nu verzoeker de genetische vader is van het kind, dat dit hier niet het geval is. Dit zowel in de hypothese dat het kind onder de vaderschapsregel van artikel 315 e.v. zou vallen (onder voorbehoud van toepassing van artikel 318§4 BW - zie hierna), als wanneer dat niet het geval zou zijn. Verzoeker stelt weliswaar dat de draagmoeder ongehuwd is, maar bij gebreke aan stukken over de burgerlijke stand van de moeder staat het niet vast of het kind al dan niet onder de vaderschapsregel zou vallen.

Gelet op zijn genetisch vaderschap zou verzoeker in principe met succes een procedure hebben kunnen instellen tot betwisting van het vaderschap van de echtgenoot of ex-echtgenoot van de man overeenkomstig artikel 318 BW.

De draagmoeder zou dan de mogelijkheid hebben gehad om zich te verzetten tegen de vaststelling van het vaderschap overeenkomstig artikel 318 §5 j° 332 quinquies §2 BW. (Wat niet het geval is in het recht van Florida in het geval wanneer de draagmoeder zelf niet de genetische moeder is (zgn. hoogtechnologisch draagmoederschap) als de wensvader genetisch verwant is met kind. Wel is er een beperkte mogelijkheid om zich te bedenken voor de draagmoeder als zij wèl de genetische moeder is van het kind - zie Hoofdstuk 63.212 Florida Statutes in het geval van een zogenaamde vooraf geplande adoptie-overeenkomst).

Zo'n verzet zou dan in overeenstemming met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof aanleiding hebben gegeven tot een belangafweging, met het belang van het kind als het primordiaal in aanmerking te nemen belang.

Er is in deze zaak geen concrete indicatie dat zo'n belangenafweging hier zou kunnen geleid hebben tot afwijzing van de vordering. Dat een voorafgaande overeenkomst inzake draagmoederschap naar Belgisch recht als problematisch wordt beschouwd, zou in het kader van een belangenafweging nog niet automatisch moeten leiden tot de afwijzing van de vordering van de genetische wensvader in geval de draagmoeder zich naderhand zou verzetten tegen de vaststelling van het vaderschap. De belangenafweging zou niet de vraag betreffen of het in het belang van het kind zou zijn om de overeenkomst van draagmoederschap uit te voeren, maar wel of het in het belang van het kind zou zijn om de vaderlijke afstamming tot stand te laten komen.

Indien de vaderschapregel niet van toepassing zou zijn, zou verzoeker met succes een procedure hebben kunnen instellen tot vaststelling van zijn vaderschap overeenkomstig artikel 322 j° 332 quinquies §2 BW.

Op te merken valt dat artikel 56 Wet Medisch Begeleide Voortplanting geen bezwaar zou opleveren aangezien dit enkel handelt over een donor van gameten die niet tegelijk de wensouder is. Verzoeker was weliswaar "donor" van de gameten die gebruikt werden voor de in-vitro fertilisatie van de draagmoeder, maar hij doneerde die niet voor iemand anders.

Wèl zou artikel 318§4 BW een obstakel kunnen vormen voor de ontvankelijkheid van de vordering tot betwisting van vaderschap van de echtgenoot of ex-echtgenoot van de moeder, indien de echtgenoot toestemming zou hebben gegeven tot kunstmatige inseminatie. Het recht van Florida voorziet daarentegen in het geval van hoogtechnologisch draagmoederschap (waarbij de draagmoeder niet genetisch verwant is aan het kind), in een oplossing in de bepalingen van Hoofdstuk 742.11 Florida Statutes.

Zelfs al zou de procedure om de vaststelling van zijn vaderschap te bekomen in Florida, mogelijk als éénvoudiger kunnen geëvalueerd worden dan wat in België het geval zou zijn geweest, staat het hier naar het oordeel van de rechtbank niet vast dat de buitenlandse beslissing *alleen* is verkregen om te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht inzake afstamming.

Er is bijgevolg geen sprake van wetsontduiking in de zin van artikel 25§1, 3° WIPR.

20.

Ook de overige weigeringsgronden vervat in artikel 25 §1 en §2 WIPR zijn hier niet voorhanden.

Het kind verbleef op het ogenblik van de inleiding van de zaak voor de rechtbank van Miami-Dade verbleef te Florida (VS), waar het geboren was en waar ook de verweerster op dat ogenblik verbleef. Rekening houdende met de bevoegdheidsgronden vervat in artikel 5 en 61 WIPR, waren de Belgische rechters dan ook niet exclusief bevoegd om kennis te nemen van de vordering (art. 25§1, 7° WIPR) en was de bevoegdheid van de buitenlandse rechter evenmin uitsluitend gegrond op de aanwezigheid van de verweerder zonder rechtstreeks verband met het geschil in de Staat waartoe die rechter behoort (art. 25§1 8° WIPR).

Er werd voor de buitenlandse rechter een hoorzitting georganiseerd. Verweerster werd blijkbaar bijgestaan door een advocaat. De rechtbank beschikt niet over enige aanwijzing dat de rechten van verdediging zouden geschonden zijn. (Art. 25§1, 2° WIPR).

Gelet op de uitvoering die aan de betrokken beslissing werd gegeven door de uitgifte van een nieuwe geboorteakte, staat het redelijkerwijze vast dat de beslissing niet meer vatbaar is voor een gewoon rechtsmiddel (art. 25§1, 4° WIPR).

Er zijn aan de rechtbank geen gegevens bekend over enige vordering die in België nog steeds hangende zou zijn, ingesteld tussen dezelfde partijen met hetzelfde voorwerp (art. 25§1, 6° WIPR), noch enige in België gewezen beslissing of voordien in het buitenland gewezen beslissing waarmee de betrokken beslissing onverenigbaar zou zijn (art. 25§1, 5° WIPR).

De weigeringsgronden vervat in de artikelen 57, 72, 95, 115 en 121 hebben betrekking op specifieke materies die in deze zaak niet aan de orde zijn (art. 25§1 9° WIPR).

De buitenlandse rechterlijke beslissing houdt hier de vaststelling of de verandering in van de naam van het kind. De vastgestelde naam van het kind, "[REDACTED]" omvat met andere woorden de naam van de moeder ([REDACTED]) en de naam van de vader ([REDACTED]). Dit is in overeenstemming met het nieuwe Belgische naamrecht, in werking getreden op 1 juni 2014. Specifiek wat de naam betreft (art. 25§1, 9° j° 39 WIPR) is er dus evenmin enig bezwaar voor de erkenning van de buitenlandse beslissing in kwestie.

Tot slot is er aan de rechtbank geen enkel herziening van de beslissing ten gronde bekend, gelet op de nieuwe geboorteakte zoals die werd opgesteld in uitvoering van het vonnis (art. 25§2 WIPR).

21.

Bijgevolg kan de buitenlandse rechterlijke beslissing in kwestie, houdende de vaststelling van het ouderschap, opstelling van de geboorteakte en de naam van het kind, worden erkend in België. De vordering is in dat opzicht gegrond.

De kosten van deze éézijdige procedure blijven ten laste van verzoeker.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Gehoord het mondeling advies van de heer J. Vanaudenhoven, substituut-procureur des Konings ter zitting van 18 mei 2015, met mogelijkheid van repliek door partijen,

Rechtsprekend in eerste aanleg, op éézijdig verzoekschrift;

Verklaart het verzoek ontvankelijk en gegrond in de mate hierna:

Zegt dat conform artikel 22 - 25 WIPR de buitenlandse rechterlijke beslissing, het vonnis van de rechtbank te Miami-Dade van 29 juli 2014, in België wordt erkend:

- wat betreft de vaststelling van het ouderschap van respectievelijk huidig verzoeker, de heer M. [REDACTED] als de wettelijke en biologische vader en van mevrouw [REDACTED] als de wettelijke moeder, van het kind geboren te Miami op 7 [REDACTED] met de naam [REDACTED];
- wat betreft de opmaak van een geboortecertificaat door de bevoegde plaatselijke autoriteit, voor het betrokken minderjarige kind met voormelde gegevens erin vervat;

Zegt voor recht dat bijgevolg de niet-erkenning van voormelde buitenlandse rechterlijke beslissing door de bevoegde Belgische overheden niet kan aangevoerd worden om de overschrijving van voormelde rechterlijke beslissing in de registers van de burgerlijke stand te weigering, noch om de inschrijving van het kind met voormelde gegevens in het bevolkingsregister te weigeren;

Laat verzoeker in zijn kosten, begroot op de kosten van rolstelling;

Gedaan in de raadkamer van de 253^e B kamer van Familierechtbank van de Nederlandstalige Rechtbank van Eerste Aanleg Brussel, op 15 FEBRUARI 2016

waar aanwezig waren en zitting namen:

MEVROUW K. VAN DER BORGHT: alleenrechtsprekend rechter,
famillerechter,
MEVROUW A. DE COOMAN: griffier.

DE COOMAN

VAN DER BORGHT